

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

ren 1945 som en midlertidig Foranstaltning. Jeg bøjer mig for de Argumenter, der er fremført for, at man ikke nu skal gennemføre en endelig Ordning, og jeg kan paa mit Partis Vegne give Tilslutning til det foreliggende Lovforslag.

Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit sagde før, at hun mente, at Regering og Rigsdagens forskellige Partier altid havde vist Villighed til at ofre, hvad der var nødvendigt og ønskeligt med Hensyn til den forebyggende Børneforsorg. Jeg synes ikke, at jeg kan være ganske enig i den Udtalelse. Der var Gang paa Gang ikke alene fra dem, der arbejdede i Børneforsorgen, men ogsaa fra Kvindeorganisationernes Side og fra mange andre, som var specielt interesserede i dette Arbejde, blevet rettet Henvendelser til Regering og Rigsdag om at faa forbedret de Lovbestemmelser, som var gældende, og endvidere om i højere Grad at faa udnyttet den økonomiske Ramme, som fandtes i Lovgivningen. Men det skete ikke, og først i Sommeren 1945 fik vi den omtalte Forbedring.

Naar vi skal til at træffe en endelig Ordning — og jeg for min Del haaber, at det maa blive til næste Aar —, er det min Opfattelse, at vi ikke maa nøjes med at betragte de forebyggende Børneinstitutioner — specielt tænker jeg paa Børnehaven — blot som et Opholdssted for Børnene, medens Moderen er paa Arbejde, men vi maa have for Øje, at det er en pædagogisk Opgave, Børnehaven har, en pædagogisk Opgave, som kan sidestilles med Skolens Opgave, og det vil derfor være naturligt, at man trækker Paralleller mellem den Støtte, som det offentlige giver Skolen, og den Støtte, som det offentlige giver Børnehaven.

Petra Petersen: Ogsaa jeg kan tilsige mit Partis Støtte til Forlængelsen af denne Lov. Hermed forlænges Loven for anden Gang, og selv om jeg i nogen Grad kan anerkende Udvalgets Indstilling om Lovens Forlængelse, skulde det dog nødvendig blive til en Vane med disse Forlængelser. Man maa derfor haabe paa, at Socialministeriet drager Omsorg for, at Udvalget faar afsluttet sine Undersøgelser, saaledes at Forslag om den endelige Fastsættelse af Statens Tilskud til Institutioner for forebyggende Børneværn kan blive fremsat i Samlingen 1948—49.

Jeg vil dog gerne i Forbindelse med dette Forslag — under Hensyn til det stadig stigende Behov for disse Børneinstitutioner

— slaa til Lyd for, at man gennem Boliglovgivningen gør det til en Pligt for de store Boligselskaber, som forhaabentlig snart igen vil skyde op, at indrette Børnehaver i Forbindelse med Boligkomplekserne. Dette bør ogsaa gælde de private Bygherrer — og jeg tænker her navnlig paa Industrien, som opfører Rækkehuse o. lign. til sine Arbejdere og Funktionærer —, at de faar en Pligt til at indrette Børnehaver i Forbindelse med deres Byggeri. Ligeledes bør det være obligatorisk for de Kommuner, hvori der findes Industrier, at man søger i videst mulig Grad at afhjælpe den Trang, der er til forebyggende Børneinstitutioner, ikke mindst Børnehaver.

Jeg ønsker ogsaa i denne Forbindelse at pege paa, at selv om Børnehavelærerindernes Lønninger blev forbedret ved den sidste Lønregulering, ligger de dog endnu stadig lavere end Folkeskolelærerindernes Lønninger. I Betragtning af den store Opgave og det store Ansvar, disse Børneinstitutioners Lærerkrafter har, finder jeg deres Lønninger for lave. Dette kan ogsaa være Aarsagen til, at det stadig er meget vanskeligt at opdrive baade Børnehaveledere og Børnehaveassistenter, og hvis man ønsker at udbygge Børneinstitutionerne, maa man have Opmærksomheden henvendt paa dette Forhold. Ogsaa Børnehavelærerindernes Adgang til Uddannelse skorter det i Dag i høj Grad paa. Vi kan alle være enige om, at de Penge, Staten giver ud til forebyggende Børneværn, indtjenes ved, at Udgiften til Opdragelseshjem og til Ungdomshjem bliver mindre, og Samfundet vinder jo ogsaa derved bedre Borgere.

Evald Christensen: Da det altid i alle Forhold er bedre at forebygge end at lade det hele gaa til den fejle Side, kan vi gaa med til Forlængelsen af denne Lov i Haab om, at der saa vil kunne komme en endelig Ordning, som kan klare Problemet i alt Fald indtil videre. Det skulde i Almindelighed være en Selvfølge, at Forældrene selv tog sig af deres Børn i alle Maader, helst saadan at Moderen kunde være hjemme Dagen igennem og have Tilsynet og Samlivet med dem. Det er det, vi gerne vil stile imod, vi ønsker at danne Samfundet saaledes, at det kan blive Tilfældet, men saa længe det ikke er muligt, maa vi gøre det bedste, vi kan, baade med Hensyn til de gamle og de syge og med Hensyn til Børnene, som Mødrene maa sende ud om Dagen, medens de selv er paa Arbejde.

Vi slutter os altsaa til Forlængelsen af Loven.